

се досѣтили, че неприятеля е въ града, хвърлили се въ вжтрѣшния замъкъ (или цитадель) и успѣли да се затворятъ въ него, като загубили много хора убити въ нощната тъмнина.

Това прѣвземане на Тарентъ отъ Аннибала е изложено тукъ съ нѣкои подробности, 1-о като единъ отъ многото примѣри на военнитѣ хитрости, които се употрѣбавали за завладяването на неприятелскитѣ градове въ древнитѣ времена въобще и отъ Аннибала особено, — и 2-о като доказателство за хитростта на Аннибала и небрѣжността на началника на римския гарнизонъ, при всичко, че градската, както и лагерната служба у римлянитѣ се извършвали обикновенно трѣрдѣ строго.

И тъй Аннибалъ завладейтъ Тарентъ, но не можалъ да вземе замъка (или цитаделя) му безъ който и пристанището на Тарентъ, което имало особена важность за Аннибала, не било въ негова власть, слѣдователно това било за него полусуспѣхъ или даже не успѣхъ: до като римлянитѣ владѣяли замъка, всички згоди били на тѣхна страна, а всички незгоди на Аннибалова страна. Първитѣ, като имали въ замъка опоренъ пунктъ, можали да обсадятъ Тарентъ по сухо и по море, и съ това да принудятъ Аннибала да съсрѣдоточи къмъ Тарентъ главнитѣ си сили, като напусне другитѣ области въ южна Италия, или да загуби много време, или пъкъ да се изложи на случайноститѣ на едно сражение.

Но римския сенатъ не се отклонилъ отъ главната, прѣдначертана отъ него цѣль — непрѣменно да вземе Капуа и се ограничилъ само съ усиляването на гарнизона въ тарентския замъкъ, което за сената било напълно възможно, тъй като и морето, и пристанището на Тарентъ били за него отворени.

Аннибалъ най напрѣдъ искалъ да вземе замъка съ пристѣпъ, но като разглѣдалъ извънрѣдно силното му положение по мѣстность и по укрѣпленията, които ималъ, ограничилъ се да го стѣсни отъ къмъ града, като заповѣдалъ да се направи между него и града една контръ-валационна линия. Като отблъсналъ една вилазка направена отъ римския гарнизонъ, като довършилъ укрѣпената си линия и като оставилъ за заеманието и отбраната ѝ достатъчно войски, той се отгѣлил отъ Тарентъ и расположилъ цѣлата си армия въ лагеръ на 5 мили отъ града. Наскоро той се опиталъ да вземе замъка съ обсада, но римския гарнизонъ, усиленъ съ подкрѣпления, направилъ силна вилазка и изгорилъ всичкитѣ му обсадни машини. Тогава Аннибалъ се отказалъ отъ намѣрението си да вземе замъка съ обсада и, като обезпечилъ отъ него Тарентъ по сухо, убѣдилъ тарентинцитѣ да блокиратъ замъка и по море, и ги научилъ, какъ да прѣкаратъ ескадрата си по сухо, на шайни, прѣзъ улицитѣ на града до пристанището. Тарентинцитѣ изпълнили това успѣшно и слѣдъ нѣколко дни ескадрата имъ застанала на котва срѣщу замъка. Тогава Аннибалъ се върналъ въ по напрѣшния си лагеръ, на три прѣхода отъ Тарентъ, и се расположилъ въ него съ армията си на зимовище.

Между това консулитѣ съединили армитѣ си и трѣгнали за Самний, ужъ за покориенето на тѣзи области, но въ дѣйствителность за да застрашаватъ Капуа. Капуанцитѣ и кампанцитѣ прѣдвидѣли опасностьта, която застрашавала Капуа и като глѣдали постоянното разорение на страната имъ, повикали Аннибала на помощъ. Аннибалъ, като не искалъ да прѣкъсне прѣдприятието си противъ Тарентъ, заповѣдалъ на Ханнона да отиде съ армията си отъ Брутий